Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 950 van 13 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER**
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) van 9 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij dient op 12 maart 2026 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in in België. Uit nazicht in Eurodac-databank blijk dat de vingerafdrukken van verzoekende partij eerder werden genomen naar aanleiding van verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk.

1.2 Op 17 april 2026 wordt voor verzoekende partij een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 29 april 2026 gingen de Franse instanties akkoord om verzoekende partij terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 30 april 2026 bevestigen de Franse instanties opnieuw akkoord te gaan met een overname, ditmaal conform artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

1.3 Op 4 mei 2026 wordt aangenomen dat verzoekende partij afstand deed van haar verzoek om internationale bescherming vermits zij niet opdaagde voor haar persoonlijk onderhoud op 1 april 2026.

1.4 Vervolgens dient verzoekende partij op 26 mei 2026 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5 In dit kader wordt verzoekende partij op 9 juni 2026 gehoord.

1.6 Op 9 juli 2026 wordt besloten tot een overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*) ten aanzien van verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"*Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken*
Algemene Directie Vreemdelingenzaken
BIJLAGE 26QUATER REF.: (…)
R.R. Nr.: (…)
Overdrachtsbesluit
In uitvoering van artikel 51/5/2, § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer (1), die verklaart te heten(1):
naam: B. voornaam: S. geboortedatum: (…)1979 geboorteplaats: Mtskheta nationaliteit: Georgië
en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.
Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.
De betrokkene wordt verzocht zich te melden bij de bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat.
Indien de betrokkene zich niet binnen de termijn bij de bevoegde autoriteiten meldt, kan hij/zij het voorwerp uitmaken van een gecontroleerde overdracht of een overdracht onder geleide ter uitvoering van deze beslissing.
Deze gecontroleerde overdracht of overdracht onder geleide kan plaatsvinden binnen een termijn van 6 maanden, die kan worden verlengd onder de voorwaarden bepaald in artikel 51/5/2, § 3 van de wet van 15 december 1980.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad.
De heer B. S., verder de betrokkene, die verklaart de Georgische nationaliteit te hebben, diende op 26.05.2026 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor.
Op 09.06.2026 werd betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Georgië in juli of augustus 2022 met het vliegtuig had verlaten. Hij vloog toen naar Frankrijk waar hij zo'n 7 à 8 maand verbleef en volgens zijn verklaringen een negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming had ontvangen. Daarna reisde hij met de wagen door naar Spanje, waar hij ongeveer 2 jaar verbleef en eveneens een weigeringsbeslissing kreeg, alvorens terug te keren naar Frankrijk. Hij zou daar 6 à 7 maand zijn gebleven en twee maand voor zijn persoonlijk gehoor bij onze diensten zijn vertrokken. Vervolgens kwam hij met de trein naar België waar hij ook zo'n twee maand voor het persoonlijk onderhoud zou zijn aangekomen.
Betrokkene legde tijdens het gehoor geen identiteitsdocument voor en verklaarde dat hij zijn paspoort verloren is en andere identiteitsdocument in Tbilisi, Georgië had achtergelaten.
Betrokkene diende op 12.03.2026 een eerste maal een verzoek om internationale bescherming in in België. Op 04.05.2026 namen onze diensten toen een afstand in het dossier omdat betrokkene zich op 01.04.2026 niet had aangemeld voor een persoonlijk gehoor zonder geldige reden en hierna binnen 15 dagen geen contact opnam met onze diensten.
Op 17.04.2026 werd voor betrokkene toen een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 29.04.2026 gingen de Franse instanties akkoord om betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Ze vragen hierin betrokkene over te dragen via de luchthaven Charles-de-Gaulle in Parijs. Op 30.04.2026 ontvingen onze diensten opnieuw een terugnameakkoord van Frankrijk, ditmaal conform artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. In dit akkoord vragen de Franse autoriteiten verzoeker over te dragen via de luchthaven Saint Exupéry van Lyon. Op 18.06.2026 stuurden onze diensten een bericht aan de Franse collega's met de vraag het juiste akkoord te bevestigen. Hierop kwam tot op heden echter geen antwoord.

Op de dag waarop onderhavig besluit wordt genomen, is Verordening (EU) nr. 604/2013 niet meer van toepassing. Verordening (EU) nr. 604/2013 werd bij Verordening (EU) 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer ingetrokken en wordt door deze verordening vervangen.
De procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat werd opgestart en uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, in overeenstemming met de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351. De verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat werd derhalve op geldige wijze vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het onderhavig overdrachtsbesluit wordt genomen met inachtneming van de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.
De Franse instanties gingen op 29.04.2026 akkoord tot terugname van betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit artikels stelt het volgende: " 1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."
Tijdens het persoonlijk onderhoud op 09.06.2026 verklaarde betrokkene sinds 2021 weduwnaar te zijn.
Betrokkene verklaarde een meerderjarige zoon te hebben, BEKURASHVILI Nino, °20.12.2005, die in Tbilisi, Georgië verblijft.
Betrokkene verklaarde geen gezins-of familieleden in België of andere lidstaten te hebben.
Tijdens het persoonlijk onderhoud op 09.06.2026 werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde betrokkene dat hij in België een verzoek indient omdat het een democratisch en vrij land is. Met betrekking tot een overdracht aan Frankrijk verklaarde de betrokkene dat hij er niet naar wil terugkeren en er geen centrum, medische behandeling of uitkering kreeg en dat hij er niet mocht werken.
Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."
Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaatgrote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

(EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door betrokkene in Frankrijk ingediend verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen op te merken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden kunnen zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek indient omdat het een democratisch en vrij land is.

Betrokkene toonde evenwel niet aan waarom Frankrijk dit niet zou zijn. We benadrukken in dit verband nogmaals dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Een belangrijke bron betreffende de Franse procedure inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"

(Laurent Delbos en Sébastien Charre, laatste update 02.06.2026, hierna AIDA-rapport genoemd, https://www.asylumineurope.org/reports/country/france. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 78: "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.").

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 78). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties in hun eerste akkoord verzoeken betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris-Charles-deGaulle waarna hij zich moet begeven naar préfecture de Police (Centre des demandeurs d'asile). Dit ligt eveneens in Parijs en betrokkene zou dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement moeten ondernemen. In het twee akkoord van de Franse instanties vragen ze betrokkene over te dragen via de luchthaven Saint Exupéry van Lyon waarna hij zich moet aanbieden bij préfecture du Rhône, zo'n 35 kilometer verder. Ook hier gaat het ons inziens niet om een onoverbrugbare afstand.

We lezen verder in het AIDA-rapport dat Frankrijk verschillende soorten opvangstructuren kent: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 130). Dit wil niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten opvangcentra blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 131).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers aan het werk kunnen gaan 6 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken. Een obstakel is de omslachtige procedure voor het krijgen van een werkvergunning, die moet worden verworven voor een persoon aan het werk kan. Indien een persoon een beroepsopleiding wilt volgen is deze ook onderworpen aan de afgifte van een werkvergunning (AIDA-rapport p. 137 – 138). Onderwijs wordt in Frankrijk georganiseerd voor alle kinderen tot 16 jaar. Kinderen van verzoekers en verzoekers die zelf nog minderjarig zijn hebben dus recht op onderwijs en zijn eigenlijk verplicht tot het volgen van onderwijs. Voor volwassen wordt er niet standaard voorzien in onderwijs of beroepsopleiding (AIDA-rapport p. 138 – 139).

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het AIDA-rapport maakt melding van het feit dat beslissingen omtrent asielaanvragen in principe binnen de 6 maanden na de asielaanvraag worden genomen in Frankrijk. Maar het rapport maakt ook melding van het feit dat deze limiet uitgebreid kan worden met 9 en maximum 12 maanden. Indien er binnen de 6 maanden geen beslissing kan worden genomen, dienen de asielinstanties de betrokkene minstens 15 dagen voor het vervallen van de deadline hierover te informeren. Er zijn echter geen consequenties verbonden aan het niet

volgen van de tijdslimieten (AIDA-rapport p. 52). Verder merken we ook op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Frankrijk een langere tijdsduur kende geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene uitte tijdens het persoonlijk onderhoud bzwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen centrum, medische behandeling of uitkering kreeg en omdat hij er niet mocht werken. We benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Tijdens zijn aanmelding op 26.05.2026 maakte betrokkene gewag van een methadonverslaving, last van spataders en gezwollen benen en hoofdpijn. Hij verklaarde dat hij soms flauwvalt. We merken op dat betrokkene tijdens zijn aanmelding in kader van zijn eerste verzoek in België, op 12.03.2026, enkel melding maakte van hartritmestoornissen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 09.06.2026 verklaarde hij last te hebben aan zijn linkerbeen maar dat hij nog geen diagnose had gekregen omdat niemand zou weten wat er scheelt. Van overige medische klachten maakte hij toen geen melding. We merken op dat betrokkene tot op heden geen medische attesten aanleverde.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Ook personen wiens verzoek werd afgewezen behouden hun recht op medische zorg tot 6 maanden na afwijzing. De moeilijkheden en wachttijden binnen de gezondheidszorg variëren in verschillende Franse steden. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 140 – 141). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We betwisten niet dat de genoemde rapporten kritische bemerkingen plaatsen bij onder meer de opvang en de procedures voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk, echter zijn we van oordeel dat zij niet leiden tot de conclusie dat personen die onder de bepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot opvang en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding

geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 26.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.
Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
Betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid Brussel, 09.07.2026
De gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie"

1.7 Op 15 juli 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

1.8 Op 31 augustus 2026 wordt verzoekende partij overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem. Gelet op deze vasthouding wordt het eerdere beroep tegen het overdrachtsbesluit overgeheveld naar de urgente procedure.

1.9 Op dezelfde dag ondertekent zij een verklaring van vrijwillig vertrek en geeft zij aan zo snel als mogelijk naar Frankrijk te willen gaan.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1 Verzoekende partij verblijft op heden in het gesloten centrum 127bis alwaar zij wordt vastgehouden.

2.2 Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate dat het verzoekschrift in de inhoud verder nog vermeldt dat er ook sprake is van een vordering tot schorsing, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest). Doorheen het verzoekschrift blijkt echter dat verzoekende partij ook de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

"I. SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE

IN RECHTE

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de

overdragende lidstaat een asielzoeker niet mag overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer zij niet onkundig kan zijn van het feit dat de asielzoeker er een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie is gelijk aan het art. 3 EVMR.

In het arrest MSS herinnert het EHRM aan het beginsel dat een overdracht een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 EVRM en dat in geval van ernstige twijfel de overdracht moet worden geschorst. Om de ernst van het risico op mishandeling te beoordelen, moeten de te verwachten gevolgen van de overdracht worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en de omstandigheden die eigen zijn aan de individuele situatie van de verzoekers.

In het arrest Tarakhel tegen Zwitserland heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitdrukkelijk benadrukt dat het aan de staten is om, alvorens een Dublin-overdracht uit te voeren, een individuele toetsing uit te voeren van de concrete risico's voor asielzoekers om in het land van bestemming te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen (EHRM, 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland nr. 29217/12).

IN FEITE

Wat betreft het persoonlijke profiel van verzoeker :

Verzoeker gaf aan niet te kunnen terugkeren naar Frankrijk, en dit omwille van de redenen die eveneens worden vermeld in de bestreden beslissing:

Verzoeker voegt in bijlage een uittreksel van zijn medisch dossier, dat melding maakt van een verslavingsproblematiek. Betrokkene heeft nood aan dagelijkse inname van methadon.

In geval van een terugkeer naar Frankrijk zal verzoeker geen toegang hebben tot de vereiste medische verzorging, en dit gedurende een periode van 3 maanden:

“Asylum applicants under the regular procedure, like any other third-country nationals below a certain income level, have access to healthcare thanks to the Universal Health Protection Scheme (PUMA).758 Since January 2020, the 3-month residence requirement applies to all adult asylum applicants without exception.759 During the first three months, they only have access to emergency health coverage (Dispositif Soins Urgents et Vitaux)”

Vrije vertaling: Asielzoekers in de reguliere procedure hebben, net als andere onderdanen van derde landen met een inkomen onder een bepaalde grens, toegang tot gezondheidszorg dankzij het universele stelsel voor ziektekostenbescherming (PUMA).758 Sinds januari 2020 geldt de verblijfsvereiste van drie maanden zonder uitzondering voor alle volwassen asielzoekers.759 Gedurende de eerste drie maanden hebben zij uitsluitend toegang tot dekking voor spoedeisende en levensnoodzakelijke zorg (Dispositif Soins Urgents et Vitaux).

In de praktijk loopt de wachttermijn nog langer op dan 3 maanden, aangezien de termijn pas loopt vanaf de registratie van de asielaanvraag, en deze laatste vertraging oploopt (zie infra):

Dans la pratique, les SPADA calculent le délai d’ouverture des droits à l’assurance maladie à partir de la date d’enregistrement de la de mande d’asile en GUDA et non de la date d’entrée en France. Il y a donc une carence plus longue à obtenir des droits à l’assurance maladie. En Île-deFrance, on constate que des per sonnes peuvent passer 4 mois, voire même plus, sans avoir de droit à l’assurance maladie. Les associations se retrouvent donc régulière ment à devoir remplir cette tâche pourtant pré vue dans le cahier des charges des SPADA .

Vrije vertaling : « In de praktijk berekenen SPADA's de ingangsdatum voor de toegang tot ziektekostenverzekering op basis van de datum waarop de asielaanvraag bij de GUDA wordt geregistreerd, en niet op basis van de datum van binnenkomst in Frankrijk. Dit leidt tot een langere wachttijd voordat men recht heeft op een ziektekostenverzekering. In de regio Île-de-France kunnen mensen vier maanden of zelfs langer zonder dekking zitten. Hierdoor moeten vrijwilligersorganisaties deze taak vaak op zich nemen, ook al maakt deze officieel deel uit van het takenpakket van de SPADA's.”

De stelling dat verzoeker gedurende deze wachtperiode toegang heeft tot dringende medische hulp, dan wel tot de PAAS lijkt irrelevant.

Verzoeker heef nood aan gespecialiseerde opvolging. Dergelijke verzorging wordt niet verstrekt onder de dringende medische hulp. Ze wordt evenmin verleend in de PASS-centra, die enkele basisverzorging verschaffen:

- *En France, les conditions d'accès à la métha restent toujours soumises à des critères de haut seuil et la primo-prescription se fait uniquement en CSST, alors qu'en Belgique, la primo-prescription comme le suivi du traitement à la méthadone peuvent etre faits par un médecin généraliste, une MASS (Maisons d'Acceuil Socio-Sanitaire), ou un centre spécialisé. Ainsi, beaucoup de français qui passent la frontière ne veulent pas être soumis aux contraintes du système français (passage quotidien, analyses d'urine, psychologue…), qu'ils consièrent demesurées et inadaptées, voire infantilisantes.*
- *Dans la plupart des CSST, les files d'attente sont longues. Au contraire, en Belgique, un simple rendez-vous avec un médecin généraliste suffit pour accéder à la métha. .*

Vrije vertaling : • In Frankrijk is de toegang tot methadon gebonden aan strikte criteria en hoge toegangsdrempels; het eerste voorschrift kan alleen worden uitgeschreven door een gespecialiseerd verslavingszorgcentrum (CSST). In België daarentegen kunnen zowel het eerste voorschrift als het verdere beheer van de methadonbehandeling worden verzorgd door een huisarts, een sociaal-medisch steunpunt (MASS) of een gespecialiseerde instelling. Hierdoor steken veel Fransen de grens over om te ontsnappen aan de beperkingen van het Franse systeem – zoals dagelijkse bezoeken aan de kliniek, urinecontroles en verplichte gesprekken met een psycholoog – die zij als buitensporig, niet passend bij hun behoeften of zelfs als betuttelend ervaren.
- *De wachtlijsten bij de meeste CSST's (gespecialiseerde verslavingszorgcentra) zijn lang. In België daarentegen volstaat een eenvoudige afspraak met een huisarts om toegang te krijgen tot methadon.*

"Doctors do not receive emergencies at PASS centers. They treat lighter cases, similar to patients visiting a general doctor. For instance, they treat dermatological problems (scabies, itching, bites ...), infectious problems (tonsillitis, influenza, tuberculosis ...) and bone problems."

Vrije vertaling: Artsen in PASS-centra behandelen geen spoedgevallen. Ze behandelen lichtere aandoeningen, vergelijkbaar met patiënten die een huisarts bezoeken. Het gaat bijvoorbeeld om de behandeling van dermatologische problemen (schurft, jeuk, beten enz.), infectieziekten (keelontsteking, griep, tuberculose enz.) en aandoeningen aan het bewegingsapparaat.

Bijgevolg zal verzoeker geen toegang hebben tot de vereiste medische zorg, en dit gedurende een periode van minstens 3 maanden.

Verslaving aan heroïne kan, bij gebreke aan medische opvolging, snelle en onherstelbare gevolgen hebben voor de gezondheid van de patiënt en zelf lijden tot overlijden.

Gebrek aan opvolging kan leiden tot:

- *Overdosis*
- *Hepatitis, HIV, bloedvergiftiging door het delen van naalden*
- *De ademhaling kan langzamer worden of stoppen.*
- *Het hart kan langzamer gaan kloppen of stoppen.*
- *De spieren kunnen zich ineens aanspannen (stuiptrekkingen)*
- *Bewusteloosheid waarbij de patiënt kan stikken in de tong*
- *Hersenschade.*

Verzoeker gaf zelf de volgende klachten door:

Een schending van het artikel 4 Handvest ligt dan ook voor. Wat betreft dit laatste, heeft het Hof van Justitie het volgende geoordeeld:
Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat:
– zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van verordening nr. 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel;
– de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen;

– de autoriteiten van de lidstaat die moet overdragen en, in voorkomend geval, de rechterlijke instanties van die lidstaat iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene dienen weg te nemen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan;
– de verzoekende lidstaat in voorkomend geval, wanneer hij merkt dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker op korte termijn niet zal verbeteren of dat opschorting van de procedure gedurende lange tijd de toestand van de betrokkene achteruit zou kunnen doen gaan, ervoor kan kiezen om het verzoek zelf te behandelen door gebruik te maken van de „discretionaire bepaling" van artikel 17, lid 1, van verordening nr. 604/2013."

In geval van een terugkeer naar Frankrijk loopt verzoeker weldegelijk een risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van ziin gezondheidstoestand.

Het risico op een snelle achteruitgang van de gezondheid van verzoeker wordt nog vergroot doordat deze laatste in Frankrijk een reëel risico op dakloosheid loopt (zie infra).

De bestreden beslissing is bijgevolg strijdig met het art. 4 Europees Handvest.

Het voorgaande wordt niet verholpen door middel van het doorsturen van een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring nu vooreerst niet aangetoond werd dat de verslavingsproblematiek van verzoeker werd opgenomen in deze verklaring en ten tweede er sowieso een wachtperiode van 3 maanden is om toegang te krijgen tot reguliere zorg.

2.

Niet alleen zal verzoeker geen toegang hebben tot reguliere gezondheidszorg na zijn terugkeer naar Frankrijk, maar daarenboven zal hij onvrijwillig terecht komen in een situatie van extreme materiële deprivatie, en dit door toedoen van de Franse overheid

Het AIDA -rapport (update juni 2026) bevestigt dat Dublin terugkeerders, met inbegrip van kwetsbare terugkeerders, een reëel risico lopen op dakloosheid

v Access to material reception conditions: Comparing the number of asylum applications pending at the end of 2025 according to Eurostat (153,090) and the number of asylum applicants benefitting from reception conditions at this date (90,536 persons in total at the end of December 2025 according to OFII), more than 60,000 asylum applicants did not have reception conditions in France. the number of asylum applicants accommodated remained far below the number of persons registering an application. Regarding accommodation specifically, adding up the number of people eligible to reception conditions but that do not have accommodation to asylum applicants who do not benefit from reception conditions overall, approx. 88,000 asylum applicants were not accommodated in dedicated places as of the end of 2025, out of approx. 153,090 pending asylum applications. Nevertheless, the Budget Law for 2026 provided yet again for a funding cut which would reduce the number of places in reception system by approximately 5,000 places. Evacuation operations of encampments of migrants and people seeking asylum, including unaccommodated asylum applicants, in Paris, Calais, Grande-Synthe and the Dunkirk area, among others, continued in 2025. In November 2025, six NGOs took legal action against the French government for violating the human rights of the more than 2,000 migrants who are "surviving" in temporary camps around Dunkirk, notably in Loon-Plage and Grande-Synthe, calling for access 'to hygiene, food, healthcare and accommodation' for all these people
Vrije vertaling: v Toegang tot materiële opvangvoorzieningen: Bij een vergelijking tussen het aantal asielaanvragen dat eind 2025 nog in behandeling was volgens Eurostat (153.090) en het aantal asielzoekers dat op die datum gebruikmaakte van opvangvoorzieningen (in totaal 90.536 personen eind december 2025 volgens het OFII), blijkt dat meer dan 60.000 asielzoekers in Frankrijk niet over opvangvoorzieningen beschikten. Het aantal asielzoekers dat werd opgevangen, bleef ver achter bij het aantal personen dat een aanvraag indiende. Wat specifiek de huisvesting betreft: als men het aantal personen dat recht heeft op opvang maar niet over huisvesting beschikt, optelt bij de asielzoekers die in het algemeen geen gebruikmaken van opvangvoorzieningen, waren er eind 2025 ongeveer 88.000 asielzoekers niet ondergebracht in speciaal daarvoor bestemde opvanglocaties (op een totaal van circa 153.090 lopende asielaanvragen). Desondanks voorzag de begrotingswet voor 2026 opnieuw in een bezuiniging die zou leiden tot een vermindering van het aantal opvangplaatsen met ongeveer 5.000. In 2025 gingen de ontruimingen

door van kampementen van migranten en asielzoekers – waaronder asielzoekers zonder opvang – in onder meer Parijs, Calais, Grande-Synthe en de regio Duinkerke. In november 2025 spanden zes ngo's een rechtszaak aan tegen de Franse overheid wegens schending van de mensenrechten van de meer dan 2.000 migranten die in tijdelijke kampen rond Duinkerke (met name in Loon-Plage en Grande-Synthe) zien te overleven; zij eisten toegang tot "hygiëne, voedsel, gezondheidszorg en huisvesting" voor al deze mensen.

Het risico op dakloosheid in hoofde van verzoeker is nog groter gezien
- *Hij in het verleden dakloos is geweest in Frankrijk*
- *Hij bij zijn terugkeer een meervoudige asielzoeker zal zijn*

Wat betreft dit laatste stelt het AIDA-rapport:
Reception conditions can be denied in the following cases:625 v Whey they refuse to go to their attributed region;
v When they refuse their accommodation option, either at the GUDA or by not showing up within 5 days; v Subsequent applications; v Claim registered 90 days after entering France without a valid reason.
In practice, OFII deny asylum applicants the benefit of reception conditions whenever it has the possibility to do so.626
Vrije vertaling:
Opvangvoorzieningen kunnen in de volgende gevallen worden geweigerd:625 v Wanneer zij weigeren naar de hun toegewezen regio te gaan;
v Wanneer zij de aangeboden huisvesting weigeren, hetzij bij de GUDA, hetzij door niet binnen 5 dagen te verschijnen; v Vervolgaanvragen;
v Een aanvraag die zonder geldige reden pas 90 dagen na binnenkomst in Frankrijk is geregistreerd.
In de praktijk ontzegt het OFII asielzoekers de toegang tot opvangvoorzieningen telkens wanneer het daartoe de mogelijkheid heeft.626

Het gegeven dat verzoeker kwetsbaar is, is geen enkele garantie dat verzoeker daadwerkelijk zal worden opgevangen, nu ook zieken, vrouwen en kinderen dakloos zijn:
Depuis la fermeture d'hébergements d'urgence, fin juin, après une longue trêve hivernale, de nombreux demandeurs d'asile se retrouvent à la rue. Nombre d'entre eux sont forcés de dormir à même le sol, devant la gare d'Amiens, accompagnés parfois d'adolescents et de jeunes enfants.
[…]Certains soirs, ils ne sont qu'une dizaine, mais d'autres, ils peuvent atteindre la trentaine. Audelà des adultes, on trouve aussi des adolescents et des enfants : "une maman a dormi 15 jours dehors avec sa fille de sept ans, elle a été orientée [vers une solution] pour un mois. Il y a des familles qui dorment à la gare et ceux qu'on ne voit pas, qui peuvent être dehors dans les parcs".

Vrije vertaling Sinds de sluiting van noodopvanglocaties eind juni – na een lange winterstop – zijn veel asielzoekers op straat beland. Velen zijn gedwongen om buiten, direct op de grond bij het treinstation van Amiens te slapen, soms in het gezelschap van tieners en jonge kinderen.
[…] Sommige avonden zijn ze slechts met z'n tienen, maar op andere momenten kan het aantal oplopen tot ongeveer dertig. Naast volwassenen zijn er ook tieners en kinderen: "een moeder sliep vijftien dagen buiten met haar zevenjarige dochter; ze kreeg voor een maand een oplossing aangeboden. Er zijn gezinnen die op het treinstation slapen, maar ook mensen die we niet zien – mensen die misschien in de parken verblijven."

« Malades, enceintes ou avec des enfants en bas âge… À Lyon, plus de 460 femmes en demande d'asile ont été laissées à la rue par l'État depuis 2023. Au mépris de la loi, l'administration ignore les signalements des travailleurs sociaux et les appels à l'aide répétés de ces femmes vulnérables, révèle Disclose grâce à une fuite de documents internes".

Vrije vertaling: "Ziek, zwanger of met jonge kinderen... In Lyon zijn sinds 2023 meer dan 460 asielzoekende vrouwen dakloos achtergelaten door de staat. In strijd met de wet negeert de administratie rapporten van maatschappelijk werkers en herhaalde oproepen om hulp van deze kwetsbare vrouwen, onthult Disclose dankzij een lek van interne documenten."

3.

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist voormelde structurele problemen niet, maar stelt dat verzoeker een klacht zou kunnen indienen tegen de Franse overheid indien hij zich onheus behandeld zou voelen.

In de praktijk beschikken aanvragers niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel om hun rechten te doen gelden:

Access to legal assistance varies depending upon the type of reception conditions provided. Asylum applicants in the most precarious situations i.e. those without reception conditions are offered much fewer

services than those accommodated in CADA. This situation leads to unequal treatment between asylum applicants accommodated in reception centres (a fortiori CADA), who receive

support and in-depth assistance, and asylum applicants housed in emergency facilities or dependent upon unofficial sheltering solutions, who are without direct support and are sometimes located far away from the regional SPADA. Furthermore, the limited resources allocated to these platforms greatly limit the services provided. 1.5.2 Legal assistance at the appeal stage Legal support for the preparation of appeals to the CNDA is not funded within the "reference framework" of the SPADA. Therefore, asylum seekers have to rely on legal support from lawyers.
Vrije vertaling: "De toegang tot juridische bijstand varieert afhankelijk van het type opvangvoorziening. Asielzoekers in de meest precaire situatie – dat wil zeggen degenen die geen gebruikmaken van officiële opvangvoorzieningen – krijgen veel minder diensten aangeboden dan asielzoekers die in een CADA zijn ondergebracht. Deze situatie leidt tot een ongelijke behandeling van enerzijds asielzoekers in opvangcentra (en in het bijzonder in een CADA), die ondersteuning en diepgaande bijstand ontvangen, en anderzijds asielzoekers in noodopvang of afhankelijk van informele opvangoplossingen; laatstgenoemden moeten het zonder directe ondersteuning stellen en bevinden zich soms op grote afstand van het regionale SPADA. Bovendien beperken de beperkte middelen die aan deze platforms worden toegewezen de dienstverlening aanzienlijk."
In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken kennis van de bovenstaande problemen, aangezien ze zelf ook verwijst naar het AIDA-rapport.

De bestreden beslissing is evenwel beperkt tot een samenvatting van het rapport AIDA en de minimalisering van de ernst van de problemen, die geen structureel karakter zouden hebben.

Gelet op de sterke discrepantie tussen de beschikbare plaatsen en aanwezige asielzoekers is er weldegelijk een reëel risico op dakloosheid.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Tarakhel van 4 november 2014 dat, zelfs bij afwezigheid van structurele tekortkomingen, er toch voldoende garanties moeten worden verkregen van zodra er een risico bestaat dat een kwetsbare persoon niet zal worden opgevangen in adequate en passende omstandigheden:

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.
*Vrije vertaling : 120. In de onderhavige zaak is, zoals het Hof hierboven (punt 115) heeft opgemerkt, gezien de huidige staat van het opvangsysteem in Italië – en hoewel deze situatie niet vergelijkbaar is met die in Griekenland, die het Hof in de zaak *M.S.S.* heeft onderzocht – de mogelijkheid niet ongegrond dat een aanzienlijk aantal asielzoekers dat naar dat land wordt teruggezonden, dakloos s of wordt ondergebracht in overvolle faciliteiten die worden gekenmerkt door krappe, onhygiënische of zelfs gewelddadige omstandigheden. Het is derhalve aan de Zwitserse autoriteiten om van hun Italiaanse ambtgenoten de garantie te verkrijgen dat de verzoekers bij aankomst in Italië zullen worden ondergebracht in faciliteiten en onder omstandigheden die zijn afgestemd op de leeftijd van de kinderen, en dat het gezin bij elkaar kan blijven.*
Deze garanties moeten individueel en specifiek zijn:

« Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants. »
Vrije vertaling: "Bij gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare informatie over de specifieke opvangregelingen, de materiële huisvestingsomstandigheden en het behoud van de gezinseenheid, is het Hof echter van oordeel dat de Zwitserse autoriteiten over onvoldoende bewijs beschikken om ervan verzekerd te zijn dat de verzoekers bij terugkeer naar Italië zouden worden opgevangen op een wijze die passend is voor de leeftijd van de kinderen".

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken zich bewust was van deze tekortkomingen, heeft deze geen individuele garantie verkregen dat de verzoeker daadwerkelijk onder passende omstandigheden zal worden opgevangen en daadwerkelijk toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische zorg bij een terugkeer naar Frankrijk.

Het bestreden besluit is kennelijk in strijd met artikel 4 Handvest.

Wat betreft de status van de asielaanvraag van verzoeker

Het Aida rapport vermeldt dat de behandeling van Dublin-terugkeerders verschilt voor of na de afwijzing van hun eerste asielaanvraag.

In geval van het laatste, geldt dat nieuwe asielaanvraag zal worden beschouwd als een volgend verzoek. Er is sprake van :

- *Een verhoogd risico op detentie met gebrekkige procedurele waarborgen en detentieomstandigheden (AIDA p. 165 en verder).*
- *Een verhoogd risico op dakloosheid*

In de bestreden beslissing wordt nergens vermeldt of de eerste aanvraag tot internationale bescherming nog steeds hangende is in Frankrijk. Als gevolg hiervan werd er geen geïndividualiseerde beoordeling verricht van de risico's in hoofde van verzoeker in geval van een terugkeer naar Frankrijk.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de evaluatie van het risico op een schending van het artikel 4 Handvest moet gebeuren op basis van de persoonlijke situatie waarin de asielzoeker zal verkeren na zijn overdracht.

De bestreden beslissing is bijgevolg strijdig met het artikel 4 Handvest.

VI. HET VERZOEK TOT SCHORSING VAN DE TENUITVOERLEGGING

De verzoekende partij vordert om de bestreden beslissing te willen nietig verklaren en om in afwachting van het tussen te komen arrest de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te willen schorsen.

Zoals hierboven vermeld, is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in strijd met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In geval van terugkeer naar de bevoegde lidstaat loopt de verzoekende partij een reëel risico om terecht te komen in levensomstandigheden, die onmenselijk en vernederend zijn en geen onmiddellijke toegang te hebben tot de gezondheidszorg, ondanks de negatieve gevolgen voor zijn gezondheidstoestand.

De verzoekende partij verwijst mutatis mutandis naar hetgeen hierboven werd uiteengezet."

3.2 Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Artikel 4 van het EU-handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52. 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

3.3 De bestreden beslissing beveelt verzoekende partij zich naar Frankrijk te begeven. Deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad.

In dezelfde zin merkt de bestreden beslissing terecht op dat op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd (9 juli 2026), Verordening (EU) nr. 604/2013 niet meer van toepassing was. Deze Verordening (EU) nr. 604/2013 werd immers bij Verordening (EU) 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer ingetrokken en wordt door deze verordening vervangen.

De procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat werd echter opgestart en uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, in overeenstemming met de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351. De verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat werd bijgevolg op geldige wijze vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het bestreden overdrachtsbesluit wordt dan ook genomen rekening houdend met de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Franse instanties gingen inderdaad op 29 april 2026 reeds akkoord tot terugname van verzoekende partij op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verzoekende partij betwist ook geenszins dat Frankrijk aanzien moet worden als de verantwoordelijke lidstaat voor het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming.

3.4 In het op heden geldend artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 wordt het volgende vooropgesteld:

"De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is."

Artikel 16(2) van dezelfde Verordening stelt vervolgens:

"Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan."

In artikel 16(3) van voormelde Verordening wordt vervolgens het volgende bepaald:

"Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

3.5 In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij niet te kunnen terugkeren naar Frankrijk omwille van diverse redenen. Eerst en vooral wijst zij op medische problemen en de gevolgen hiervoor bij een terugkeer naar Frankrijk. Daarnaast wijst zij op de mogelijkheid om dakloos te worden bij een terugkeer naar Frankrijk en vervolgens meent zij ook dat zij meer risico loopt in Frankrijk doordat zij bij een terugkeer aanzien moet worden als een meervoudige asielzoeker. Er zouden structurele problemen zijn in Frankrijk en bijgevolg zouden individuele garanties gevraagd moeten zijn vooraleer er sprake zou kunnen zijn van een terugname door Frankrijk.

3.6 Voor wat de gezondheidstoestand van verzoekende partij betreft, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing rekening gehouden heeft met de beweringen van verzoekende partij op dit vlak en daarnaast heeft de bestreden beslissing ook de mogelijkheden beoordeeld die ter beschikking staan van verzoekende partij bij een terugname door Frankrijk.

3.7 Hetzelfde geldt voor de opmerkingen die verzoekende partij formuleert in verband met de opvangmogelijkheden in Frankrijk.

3.8 Verzoekende partij verwijst doorheen haar betoog in het verzoekschrift naar louter algemene informatie die zij eigenlijk nauwelijks op haar eigen persoon betrekt. Om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar de terugname besloten werd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.

3.9 Verzoekende partij voert aan dat er voor haar geen individuele waarborgen gevraagd werden en stelt dat zij als meervoudig asielzoeker grotere risico's draagt.

Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noodzaakt het artikel 3 van het EVRM niet dat er een onderzoek gevoerd wordt naar de kwetsbaarheid van een vreemdeling wanneer het land van bestemming geen systematische tekortkomingen kent.

Vermits het in dit concrete geval Frankrijk betreft en verzoekende partij niet het bestaan van systematische tekortkomingen aantoont in dit land, kan het niet aan verwerende partij verweten worden dat zij geen onderzoek gevoerd heeft naar de kwetsbaarheid van de verzoekende partij in het kader van de overeenstemming van de beslissing met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.10 Daarnaast stelt de Raad zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om überhaupt deze argumenten op te werpen nu uit het administratief dossier blijkt dat zij op 31 augustus jongstleden uitdrukkelijk verklaard terug te willen keren naar Frankrijk en dit zo snel als mogelijk.

Dit standpunt ten aanzien van de terugname door Frankrijk ondergraaft volledig het betoog van verzoekende partij inzake de aangehaalde beweerde problemen in Frankrijk die zich zouden verzetten tegen een terugname door dit land.

3.11 De bestreden beslissing kan dan ook geldig besluiten dat:

"Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351."

3.12 Een schending van de opgeworpen bepalingen blijkt dan ook niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	A. DE WILDE